

tagajärel truuiste teenisivad. Pärishärra istus wöerastega laardbi-sandbas, et häis jahi peal, tüs juures üks liha ja wanne alati kuulda oli. Prona häis ratsa sõitmas, lärratset ja waudus töötis tüdrufute seas, et häis tantris wöerastega jaalis. Õga öhtu laellus pärishärra oma wöerastega poole ööni ja teendrid paar tundi veel fauem, kui sakjad juba magamas olivad. — Kõigiti oli lossi elu seeest ja väljaspoolt kõle tuli: üks furja wanne ja ropud sõnad lootsiivad iga silmapilgul ülemate ja alamate suust. Ülewel lossi fatuksel fränksiivad tunilelipud, tangialustes siunus ja wingus tuul, et üssed pauludes siinni ja sahti läksiivad, foerad hulgusiivad hoovides. Pühapääwa ega jumalateenistust ei soanud seal iialgi peetud.

Sealsammas ligikordas järive saldal oli üks pijsule salamehe urtšit, tüs sees üks wacne mees oma weiske pojaga clas ja salapüüdmiseega oma pead toitsiivad. Seal oli foguni teistviisi elu: kui pääwbatöö tehtud ja öhtu eha ju taewa all haffas lustuma, kuuldi enamiste urtšiust ifta waimusillu laulmisi, tüs salamees oma pojaga raske töö järelte Jumalat liitsiivad, kes pääwval nende tööd lastiud korda minua ja eunaft ööfets palves tema hoole alla andsiivad. Kõigel pääwval ei tulnud wana ja tema poeg muud, kui järive laenete

lohisemist. Jähilosst ei läinud salamees iialgi heameelega, sest ta sai seal seepärast, et ta Jumala sõna armastas ja palvet tegi, salatikus ja palvekoeraks sõinutud ja hirmus turjawandumine, kosedad jutud ja häbematta ropud laulud, mis ta igakord lossi peal pidi kuulma, olivid tal niisamma raste fannatada, kui hobuse palawa pääwaga metjas parnude kää. Ta meelest oli, kui oleks ta selle inetuma lära ja wande förwas veel üht teist healt, see on: põrgu muužilu loori pasji kuulnud; ta ei teadnud isegi, tust jee tulsi, aga ta arwas seda. Oma poega, kes tal igakord salad lossi mäele aitas landa, ei wötnud ta ilmaski enesega lossi sisje, waid jättis teda wärawa taha ootama, lunni ta ise salad kõrale õramatu. Minu pea ja süda, mõttes ains mees, ei halfa mitte enam niisuguse põrgu pilli järelte tantrima. Aga minu Willi (nõnda oli poiss nimi) ei ole veel nii kindel. Aga ütskord õoulu öhtul hüüdis lossi prona poissi, kes lossi wärawas seisis, ja kutsus teda oma kambri, pistis ühe rahatüki tema pensse ja ütles: Willi, minu ruttu alla poodi ja too mille seal tundus naela wahha künlaid; meil on täna öhtu suur pall ja tants ja töögipoissi on loer liikund, et ei wöi minna. Pois kujis isa käest luba ja läks. Kaupmees andis juured walged wahakünlad poissi lätte